

RADNI ODNOSI

1. Izvanredni otkaz ugovora o radu zbog otuđenja stvari.

Iz obrazloženja:

Predmet ovog spora je utvrđenje nedopuštenosti odluke o otkazu ugovora o radu.

U prvostupanjskom postupku sud je utvrdio:

- da je odlukom o izvanrednom otkazu ugovora o radu od 25. veljače 2020. tuženik tužitelju otkazao ugovor o radu s danom 25. veljače 2020. zbog osobito teške povrede obveza iz radnog odnosa;
- da je saslušanjem svjedoka D. V. i zakonskog zastupnika tuženika S. T. utvrđeno da je na traženje tužitelja 25. veljače 2020. bio sastanak kod direktora tuženika, da je tužitelju tada bilo rečeno da će dobiti otkaz zbog otuđenja stvari, da mu se tom zgodom pokušalo i uručiti odluku o otkazu, ali ju nije htio primiti pa je direktor rekao da će se dostava obaviti po redovnoj proceduri, da je odluku o otkazu tužitelju pokušao uručiti direktor tuženika S. T., da je na tom sastanku bilo govora i o sporazumnom raskidu radnog odnosa koji je tužitelju ponuđen kako bi mu se pomoglo u toj situaciji, da je direktor tuženika na tom sastanku imao dvije odluke, odluku o sporazumnom raskidu ugovora o radu i odluku o izvanrednom raskidu ugovora o radu, da je istoga dana odluka o izvanrednom

otkazu koju tužitelj na sastanku nije htio primiti tužitelju poslana preporučenom poštom, ali se pošiljka vratila neuručena uz napomenu "Obaviješten, nije podigao" pa se ponovila dostava, da se nakon što se i druga pošiljka vratila neuručena uz napomenu "Obaviješten nije podigao" tužitelju pokušalo odluku o otkazu dostaviti putem javnog bilježnika, a kako je u to vrijeme bio *lockdown*, javni bilježnik dostavio je obavijest da to nije moguće zbog epidemioloških razloga te ih je uputio da se odluka pošalje redovnom poštom uz osobnu dostavu, što je i učinjeno, a prije toga se od MUP-a pribavila potvrda prebivališta iz koje je bilo očito da tužitelj više nema prijavljeno boravište koje je imao prije prijavljeno, pa mu je odluka ponovno poslana na adresu prebivališta, a kad se opet vratila neuručena uz napomenu "Obaviješten nije podigao", za svaki slučaj odluka je poslana i na adresu prije prijavljenog boravišta, ali se i to vratilo neuručeno, da je nakon toga odluka o otkazu objavljena na oglasnoj ploči 23. travnja 2020. i po isteku roka od 8 dana tužitelj je objavljen s obveznih osiguranja;

- da je tužitelj svojim iskazom potvrdio navode svjedoka i zakonskog zastupnika tuženika da je po njegovom zahtjevu 25. veljače 2020. bio sastanak na kojem mu je rečeno da je 19. veljače 2020. zatečen s otuđenom imovinom, ali je osporio njihovu

ve navode da mu se tom zgodom pokušalo uručiti odluku o izvanrednom otkazu ugovora o radu, tvrdio je da mu je bilo rečeno da potpiše sporazumni otkaz, jer je uhvaćen sa stvarima koje je otuđio, da je on na to rekao da ništa ne želi potpisati jer se ne smatra krivim, da je već tada bio na bolovanju, da je saznao da je dobio otkaz 11. svibnja 2020. kad je došao kod liječnice po svoju terapiju i novu uputnicu za liječenje te mu je tada medicinska sestra rekla da je objavljen sa 2. svibnja 2020. zbog čega nije mogao dobiti lijekove, a i na Hrvatskom zavodu za zdravstveno osiguranje su mu rekli da je objavljen pa se obratio svojem odvjetniku i on je službenim putem od tuženika zatražio da se dostavi odluka o otkazu ugovora o radu i Pravilnik o radu što im je dostavljeno za oko desetak dana;

- da iz upita u vezi s javnobilježničkom dostavom i dostavnicom o primitku pismena upućenih od tuženika tužitelju proizlazi da je tuženik Odluku o otkazu ugovora o radu pokušao dostaviti tužitelju putem javnog bilježnika te i u više navrata osobnom dostavom putem pošte na prijavljenu adresu prebivališta naznačenoj u pribavljenom uvjerenju o prebivalištu pa i na adresu isteklog boravišta koja se nalazi na ugovoru o radu;
- da je člankom 90. Pravilnika o radu tuženika određen način dostave odluka u svezi s ostvarivanjem prava i obveza iz radnog odnosa, na način da se te odluke radniku dostavljaju izravno uz potpis kojim on potvrđuje primitak, ako ju radnik odbije primiti, odluka se dostavlja preporučenom poštanskom pošiljkom s povratnicom na kućnu adresu, a ako ni takva dostava nije moguća zbog odbijanja primitka radnika ili zbog toga što je uredno obaviješten o pošiljci, a nije ju podigao, odluka se stavlja na oglasnu ploču poslodavca te se istekom roka od osam dana, koji počinje teći od prvog sljedećeg dana od dana isticanja odluke na oglasnoj ploči dostava smatra izvršenom, iznimno, ako se radi o dostavi odluke o otkazu, a dostava nije bila moguća zbog odbijanja primitka od strane radnika ili zbog toga što radnik koji je uredno oba-

viješten o pošiljci istu nije podigao, dostava će se pokušati još jednom na način iz st. 3. preporučenom poštanskom pošiljkom s povratnicom, a u slučaju ponovnog neuspjeha dostave zbog navedenih razloga, odluka će se istaknuti na oglasnoj ploči poslodavca, a istekom roka od osam dana, koji počinje teći od prvog sljedećeg dana od dana isticanja odluke na oglasnoj ploči, dostava se smatra izvršenom, a stavkom 7. tog članka propisana je i mogućnost dostave odluka i putem javnog bilježnika;

- da je uvidom u fotografski zapis odluke o izvanrednom otkazu na oglasnoj ploči tuženika i to na oglasnoj ploči uprave i proizvodne jedinice tuženika utvrđeno da je odluka o otkazu ugovora o radu nakon neuspjelih pokušaja dostave putem javnog bilježnika i putem pošte u skladu s odredbama čl. 90. Pravilnika o radu dana 23. travnja 2020. istaknuta na oglasnoj ploči tuženika, da je napomena o isticanju zabilježena i na samoj odluci o otkazu, uz potpis direktora tuženika te ovjeru pečatom tuženika, da se prema odredbama Pravilnika o radu tuženika dostava iste smatra izvršenom istekom osmog dana od dana stavljanja na oglasnu ploču, pa je dakle uručena tuženiku na propisan način 2. svibnja 2020.;
- da iz odjava s obveznih osiguranja proizlazi da je tužitelj objavljen s zdravstvenog i mirovinskog osiguranja s danom 2. svibnja 2020.

Na temelju tako utvrđenog činjeničnog stanja, prvostupanjski sud rješenjem je odbacio tužbu tužitelja radi utvrđenja nedopuštenom odluke o izvanrednom otkazu ugovora o radu i vraćanju na rad, podnesenu 25. lipnja 2020., kao nepravovremenu.

Protiv prvostupanjskog rješenja tužitelj se žali iz svih razloga određenih odredbom čl. 353. st. 1. Zakona o parničnom postupku (N.N., br. 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07. - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/08., 123/08., 57/11., 148/11. - pročišćeni tekst, 25/13., 28/13. i 89/14., 70/19. i 80/22., dalje u tekstu: ZPP) te predlaže da se prvostupanjsko rješenje ukine te da se predmet vrati na ponovno suđenje.

U vezi sa žalbenim navodima tužitelja koji se odnose na ocjenu dokaza, s tvrdnjom da je prvostupanjski sud pogrešno ocijenio provedene dokaze povezano s dostavom odluke o otkazu tužitelju, drugostupanjski sud ih je u cijelosti ocijenio neosnovanima jer je prvostupanjski sud pri ocjeni provedenih dokaza dao jasne i valjane razloge, dok se prigovori žalitelja u suštini svode na preocjenjivanje tih dokaza i davanje vlastite i pogrešne ocjene izvedenih dokaza, na koju je u smislu odredbe čl. 8. ZPP-a ovlašten jedino sud.

Stav je drugostupanjskog suda kako su u provedenom postupku utvrđene sve činjenice ključne za donošenje zakonite i pravilne odluke u ovom sporu te da je činjenično stanje u potpunosti i pravilno utvrđeno.

Ocjenom provedenih dokaza prvostupanjski sud utvrdio je da je tužitelj za izvanredni otkaz ugovora o radu saznao već 25. veljače 2020. te da su njegovi daljnji postupci, višekratno nepodizanje poštanskih pošiljki kojima mu se nakon toga pokušalo neuspješno dostaviti odluku o izvanrednom otkazu ugovora o radu bili usmjereni na to da njima opstruira ili odgodi pravne učinke te odluke. Nadalje, budući da je tužitelju odluka o izvanrednom otkazu ugovora o radu i nakon toga ipak dostavljena na propisan način u skladu s odredbama čl. 90. tuženikovog Pravilnika o radu 2. svibnja 2020., a kako je taj dan pao na subotu pa prvi sljedeći dan koji se u tim okolnostima ima smatrati prvim sljedećim danom kojim se dostava smatra obavljenom i od kojeg je počeo teći petnaestodnevni rok za podnošenje zahtjeva za zaštitu prava je dan 4. svibnja, koji je pao na ponedjeljak, petnaestodnevni rok za podnošenje zahtjeva za zaštitu prava istekao je 19. svibnja 2020., a kako iz navoda tužbe i priloženog zahtjeva za zaštitu prava proizlazi da je zahtjev za zaštitu prava podnesen tek 25. svibnja 2020., prvostupanjski sud je pravilno utvrdio da je podnesen po isteku propisanog roka iz čl. 133. st. 1. Zakona o radu (N.N., br. 93/14., 127/17. i 98/19. - u daljnjem tekstu: ZR) i da je tužitelj zbog toga izgubio pravo na sudsku zaštitu, navodeći da je rok iz čl. 133. st. 1. ZR-a prekluzivan te u slučaju propuštanja istoga, radnik gubi pravo na daljnju zaštitu putem suda.

Odredbom čl. 133. st. 1. ZR-a propisano je da radnik koji smatra da mu je poslodavac povrije-

dio neko pravo iz radnog odnosa može u roku od petnaest dana od dostave odluke kojim je povrijeđeno njegovo pravo, odnosno od saznanja za povredu prava, zahtijevati od poslodavca ostvarenje toga prava. Nadalje, odredbom čl. 132. ZR-a propisano je da se na dostavu odluka o otkazu ugovora o radu te odluka donesenih u postupcima iz članka 133. ovoga Zakona, primjenjuju na odgovarajući način odredbe o dostavi iz propisa kojim je uređen parnični postupak, ako postupak dostave nije uređen kolektivnim ugovorom, sporazumom sklopljenim između radničkog vijeća i poslodavca ili pravilnikom o radu.

Tužitelj žalbom osporava utvrđenja prvostupanjskog suda da mu je na sastanku 25. veljače 2020. direktor tuženika pokušao uručiti odluku o otkazu ugovora o radu, ističe da mu je morala biti uručena pismena odluka, osporava i dostavu po odredbama Pravilnika tuženika jer da mu isti nikada nije bio dostavljen, osporava dostavu odluke putem oglasne ploče jer da mu nije bilo dopušteno ući u prostorije tuženika te ističe da je od 25. veljače 2020. bio na bolovanju.

Žalbeni navodi tužitelja kojima osporava činjenična utvrđenja suda da mu je na sastanku 25. veljače 2020. direktor tuženika pokušao uručiti odluku o otkazu ugovora o radu su u suprotnosti s rezultatima provedenog dokaznog postupka pa nisu od utjecaja na pravilnost zaključka prvostupanjskog suda, s obzirom da činjenična utvrđenja prvostupanjskog suda nalaze uporišta u izvedenim dokazima i njihovoj valjanoj ocjeni, što tužitelj drugačijom interpretacijom dijela činjenične građe i drugačijom ocjenom izvedenih dokaza nije doveo u pitanje. Neosnovani su i žalbeni navodi da mu se odluka o otkazu morala pismeno uručiti, s obzirom da je i Vrhovni sud Republike Hrvatske zauzeo pravno shvaćanje o tome da čak i usmeni otkaz ugovora o radu, iako nije zakonit, budući da je u suprotnosti s odredbama Zakona koje propisuju da otkaz mora imati pisani oblik i obrazložen te dostavljen osobi kojoj se otkazuje, ipak izaziva pravne učinke glede održavanja rokova za ostvarenje zaštite prava iz radnog odnosa koji teku od saznanja za takvu povredu prava (Revr-2/14-2 od 29. travnja 2015., Revr-494/12-2 od 8. svibnja 2013.). Vrhovni sud Republike Hrvatske u više odluka izrazio je pravno shvaćanje da rok za zaštitu prava počinje teći već od

saznanja tužitelja za postojanje i sadržaj odluke o otkazu ugovora o radu (npr. rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revr-475/05-2 od 11. listopada 2005., presuda i rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revr-292/04-2 od 25. kolovoza 2004. i sl.). Iz iskaza tužitelja proizlazi da je predmet razgovora 25. veljače 2020. bio otkaz ugovora o radu, iz razloga koji su tužitelju bili poznati, a koji tužitelj nije htio potpisati jer se, kako navodi, nije smatrao krivim.

U vezi s osporavanjem izvršene dostave po Pravilniku, žalbeni navodi tužitelja da mu nije nikada dostavljen Pravilnik tuženika na temelju kojeg je izvršena dostava nisu od značaja za odlučivanje jer u skladu s odredbom čl. 4. Pravilnika o objavi Pravilnika o radu (N.N., br. 146/14.) poslodavac nije dužan Pravilnik dostavljati radnicima, osim na zahtjev radnika (st. 2.), a tijekom postupka tužitelj nije tvrdio niti dokazao da je takav zahtjev postavio. Žalbeni navodi tužitelja da mu nije bilo dopušteno ući u prostorije tuženika pa da mu nije mogla biti uručena odluka o otkazu putem oglasne ploče u suprotnosti su s rezultatima provedenog postupka iz kojeg proizlazi da je tuženik na više načina (dostavom putem pošte i javnog bilježnika, provjerom adrese u MUP-u) pokušavao pronaći tužitelja pa je nelogično i u postupku nije utvrđeno da je tužitelju bilo zabranjeno ući u prostorije tuženika. Dostava izvršena radniku u skladu s Pravilnikom o radu poslodavca, ako su ispunjeni uvjeti propisani Pravilnikom, smatra se urednom dostavom (Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci broj Rev-1825/2018-2 od 18. veljače 2020.).

Okolnost što se tužitelj nalazio na bolovanju nakon što su nastupili razlozi zbog kojih je otkazan ugovor o radu od 25. veljače 2022. nije od značaja za odlučivanje o pravovremenosti tužbe, a niti ne isključuje mogućnost donošenja odluke o izvanrednom otkazu ugovora o radu, odnosno ne čini odluku o otkazu nedopuštenom.

S obzirom na sve navedeno, a u skladu s odredbom čl. 380. toč. 2. ZPP-a, drugostupanski sud odbio je žalbu i potvrdio prvostupanijsko rješenje.

Županijski sud u Zagrebu, GŽ R-3532/2021-3 od 10.1.2023.

2. Zahtjev za naknadu štete zbog pretrpljene ozljede na radu.

Iz obrazloženja:

Predmet spora je zahtjev za naknadu štete za koju tužitelj tvrdi da trpi iz štetnog događaja kada je kao radnik tuženika ozlijeđen zbog pada sa stolice na radnom mjestu.

Nesporno je da je umješač na strani tuženika C. o. d.d., kao osiguratelj poslodavca, isplatio tužitelju naknadu imovinske i neimovinske štete iz istog štetnog događaja u iznosu od 14.600,00 kn, dok je tužitelj u ovome postupku ustrajao na isplati daljnjih 19.150,00 kn od tuženika kao poslodavca.

U prvostupanijskom postupku sud je utvrdio:

- da je tužitelj zaposlen kod tuženika na radnom mjestu sistemskog knjižničara te da je dana 1. travnja 2015. doživio ozljedu na radu, na način da je pao s radne stolice tijekom obavljanja redovnog posla svojeg radnog mjesta kada se podigao sa stolice, nagnuo prema naprijed prema računalu radi uzimanja USB stika te tijelo ponovno spustio nazad na stolicu, s koje je pao zbog puknuća jednog od pet krakova postolja stolice s kotačima, pri čemu se gornji dio tijela tužitelja nastavio gibati prema polici u koju je tužitelj udario potiljkom, nakon čega se prevrnuo na lijevu stranu i pao na pod pri čemu je ozlijedio lijevu ruku i lijevo rame;
- da se tuženik pridržavao pravila propisanih Zakonom o zaštiti na radu, da je imao izrađenu procjenu opasnosti, da je osposobio tužitelja za rad na siguran način, da je osigurao tužitelju ispravno radno mjesto, ispravan pod, odgovarajući radni stol te da je dao tužitelju na korištenje uredsku stolicu koja je imala zapisnik o skupnom izvješću o ispitivanju;
- da se tužitelj držao pravila povezanih sa zaštitom na radu, da nije postupao nesa-vjesno, nepažljivo pa niti u krajnjoj nepažnji, s obzirom da je na uobičajeni način obavljao uobičajene poslove svojega radnog mjesta.

Uvažavajući činjenice da je tužitelj ozlijeđen tijekom radnog vremena, u radnom prostoru tuženika te prilikom obavljanja radnih zadataka, stajalište je prvostupanjskog suda da tuženik kao poslodavac odgovara tužitelju za nastalu štetu. Otklonio je kao neosnovane navode tuženika i umješača na strani tuženika da je tužitelj sam prouzročio nastanak nezgode pa da nema odgovornosti tuženika jer da je isti u cijelosti postupao u skladu s pravilima o zaštiti na radu.

Stajalište je prvostupanjskog suda da se ne može isključiti odgovornost poslodavca u slučaju kada radnik doživi nezgodu u radnom prostoru, bez da mu se na teret može staviti nepažnja, nepravilnost ili propust u korištenju osobne zaštitne opreme ili postupanje protivno zaštiti na radu pa i ako je radni prostor bio u skladu s pravilima o zaštiti na radu, sve kada bi se nastanak nezgode pripisao i slučaju jer poslodavac za štetu odgovara prema objektivnom kriteriju pa samim tim odgovara i za slučajnu štetu.

Slijedom svega navedenoga, prvostupanjski sud zaključio je da postoji odgovornost tuženika kao poslodavca za štetu na radu koju je pretrpio tužitelj u smislu članka 111. stavak 1. Zakona o radu (N.N., br. 93/14. - dalje: ZR), članka 25. stavak 1. Zakona o zaštiti na radu (N.N., br. 71/14., 18/14. i 154/14. - dalje u tekstu: ZZR), sve u vezi sa člankom 1063. i člankom 1064. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, br. 35/05., 41/08., 125/11. i 78/15. - dalje u tekstu: ZOO) te da tuženik nije dokazao postojanje okolnosti koje bi u smislu članka 25. stavak 2. ZZR-a i članka 1067. stavak 2. i 3. ZOO-a otklonile njegovu odgovornost za štetni događaj.

Prihvaćajući u cijelosti nalaz i mišljenje vještaka medicinske struke, imajući u vidu vrstu ozljeda, trajanje i intenzitet fizičkih bolova, vrstu i lokalitet ozljeda, kao i trajanje i intenzitet straha, prvostupanjski sud nalazi da tužitelju pripada pravo na naknadu štete zbog povrede prava osobnosti - prava na duševno i tjelesno zdravlje prema članku 19. stavak 1. i 2. ZOO-a i članku 1100. stavak 1. i 2. ZOO-a kao i pravo na naknadu imovinske štete za tuđu pomoć i njegu iz članka 1095. stavak 1. ZOO-a.

Prilikom odlučivanja o visini štete, sud je imao u vidu utvrđene činjenice da je tužitelj u

razdoblju dok je bio na bolovanju od 1. travnja do 1. studenog 2015. izašao i položio tri ispita na Filozofskom fakultetu u Zagrebu (23.5.2015., 30.5.2015., i 6.6.2015.), što je u suprotnosti s tužiteljevim iskazom u kojem je opisivao svoje zdravstveno stanje prema kojem nije mogao učiti, pripremati niti polagati ispite niti odlaziti na fakultet, osim jedanput. Na temelju toga sud je zaključio da je tužitelj iskazom prikazao svoje zdravstveno stanje daleko teže nego što je bilo, uz daljnji zaključak da u slučaju da je tužitelj doista imao takve zdravstvene tegobe opisane u iskazu, isti u tom razdoblju ne bi položio tri ispita i tri puta otišao u Zagreb.

Na temelju prethodnih činjeničnih utvrđenja, prvostupanjski sud ocijenio je da tužitelju pripada naknada neimovinske i imovinske štete u ukupnom iznosu od 10.000,00 kn. Uvažavajući činjenicu da je umješač na strani tuženika, kao osiguratelj poslodavca, tužitelju s osnova predmetnog štetnog događaja isplatio iznos od 14.600,00 kn (na ime imovinske i neimovinske štete), sud je smatrao da je tužitelj u potpunosti namiren sa svojim zahtjevom za zatraženu naknadu štete, stoga je u cijelosti odbio tužbeni zahtjev za isplatu daljnjeg iznosa od 19.150,00 kn te je odlučio da svaka stranka snosi svoj dio troška postupka.

Žalbe protiv prvostupanjske presude podnose obje stranke zbog svih žalbenih razloga iz članka 353. stavak 1. Zakona o parničnom postupku (N.N., br. 53/91., 91/92., 58/93., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14. i 70/19. - dalje u tekstu: ZPP).

Tužitelj žalbom pobija odluku o meritumu spora kojom je odbijen tužbeni zahtjev kao i odluku o troškovima postupka, dok se tuženik žali protiv odluke o troškovima postupka.

Drugostupanjski sud smatra kako u donošenju pobijane presude nije počinjena niti jedna od bitnih procesnih povreda iz članka 354. stavak 2. ZPP-a, na koje sud pazi po službenoj dužnosti u smislu članka 365. stavak 2. ZPP-a pa tako niti apsolutno bitna povreda postupka iz članka 354. stavak 2. točka 11. ZPP-a, na koju se neosnovano upire žalbama stranaka, budući da pobijana presuda nije nerazumljiva, u istoj su izneseni jasni

i neproturječni razlozi o odlučnim činjenicama koji ne proturječe stanju u spisu te ih je moguće valjano pravno ispitati.

Nije ostvaren ni žalbeni razlog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja jer je sporne odlučne činjenice sud prvog stupnja pravilno utvrdio i raspravio u smislu članka 8. ZPP-a te je na isto pravilno primijenio materijalno pravo.

Tužitelj u žalbi ističe da je prvostupanjski sud trebao uzeti u obzir da se kod tužitelja glavina tegoba koje je trpio ogledala kao depresivno-anksiozno posttraumatsko stanje te s tim povezani pretrpljeni strah, a sud se uopće nije očitovao o zatraženoj naknadi zbog povrede prava osobnosti u vidu gubitka uobičajenog komoditeta te neugodnosti zbog liječenja. Pravična naknada da je prenisko određena, protivno zakonu, sudskoj praksi te Orijentacijskim kriterijima Vrhovnog suda Republike Hrvatske (VHS RH) s obzirom na dužinu trajanja i intenzitet fizičkih boli i straha opisanih u nalazu i mišljenju vještaka medicinske struke. Tužitelj u žalbi tvrdi da je sud prvog stupnja na štetu tužitelja primijenio Orijentacijske kriterije VHS RH iz 2002., jer u slučaju da je primijenio Orijentacijske kriterije VH SRH iz 2020., tada da bi tužitelju pripadalo dodatnih 4.080,00 kn.

Žalbom tužitelja bez uspjeha se dovodi u pitanje pravilnost primjene materijalnog prava kod odlučivanja o visini naknade štete, posebno o visini priznate pravične novčane naknade. Iz obrazloženja presude i visine tužitelju priznate naknade neimovinske štete proizlazi da je sud prvog stupnja imao u vidu Orijentacijske kriterije VHS RH od 15. lipnja 2020. broj Su-IV-47/2020-5, koji ionako trebaju omogućiti ujednačenu primjenu prilikom odlučivanja o visini pravične novčane naknade prema odredbama ZOO-a te ne predstavljaju matematičku formulu koja pukim automatizmom služi za izračunavanje pravične novčane naknade.

Protivno žalbenim navodima tužitelja, iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je sud prvog stupnja u dovoljnoj mjeri cijenio sve relevantne kvalifikatorne okolnosti, odnosno jačinu i trajanje ozlijedom izazvanih duševnih i fizičkih boli, što uključuje i okolnosti povezane s gubitkom uobičajenog komoditeta te neugodnosti

zbog liječenja, pravilno pritom cijeneći utvrđenja medicinskog vještačenja, dovodeći ih u vezu sa stranačkim iskazom tužitelja koji je bio oprečan drugim utvrđenjima povezanim s posljedicama koje su po tužitelja nastale u psihičkoj sferi.

Stoga, kako je sud prvog stupnja prilikom odmjerenja visine pravične novčane naknade na ime povrede prava osobnosti iz članka 19. stavak 1. i 2. ZOO-a vodio računa o svim okolnostima iz članka 1100. stavak 1. ZOO-a te je vodio računa o značenju povrijeđenog dobra i cilju kojem služi ta naknada, ali i o tome da se njome ne pogoduje težnjama koje nisu spojive s njezinom prirodom i svrhom, kako je to propisano odredbom članka 1100. stavak 2. ZOO-a te je vodio računa o svim okolnostima predviđenim člankom 1095. stavak 1. ZOO-a (tuđa pomoć i njega), pravilno je tužitelju odmjerena visina naknade štete u iznosu od 10.000,00 kn, uz daljnji pravilan zaključak da je isplatom od strane poslodavčeva osiguratelja u iznosu od 14.080,00 kn tužitelj u cijelosti namiren.

Osporavajući odluku o troškovima postupka, tuženik u žalbi u bitnome osporava pravilnost zaključka prvostupanjskog suda o tome da je tužitelj u predmetnom sporu uspio s osnovom u visini od 100 %. Pritom tvrdi da tijekom postupka nije dokazana odgovornost tuženika kao poslodavca za štetu na radu tužitelju kao radniku te ukazuje na dokazne prijedloge koje je u tom pravcu predlagao tuženik, a sud nije prihvatio. S druge strane tužitelj u žalbi tvrdi da je 90 % raspravnog vremena bilo usmjereno na dokazivanje osnova odgovornosti tuženika, radi čega da je tužitelju trebalo dosuditi troškove postupka, barem djelomično.

Protivno iznesenim žalbenim navodima stranaka, odluka o troškovima postupka, prema kojoj svaka stranka snosi svoj trošak, temelji se na pravilnoj primjeni novelirane odredbe članka 154. stavak 4. ZPP-a koja, između ostalog, propisuje da ako su stranke djelomično uspjele u parnici u približno jednakim dijelovima, sud može odrediti da svaka stranka snosi svoje troškove. Pritom je prvostupanjski sud pravilno pošao od novelirane odredbe članka 154. stavak 2. ZPP-a te utvrdio da je ukupni uspjeh tužitelja po visini 0 % a po osnovi 100 %, što bi predstavljalo konačni uspjeh tužitelja od 50 % (0 % + 100 % = 100 % : 2 = 50 %), dok je ukupni uspjeh

tuženika po visini 100 %, a po osnovi 0 %, što bi također predstavljalo konačni uspjeh tuženika od 50 % ($100 \% + 0 \% = 100 \% : 2 = 50 \%$). Stoga je pravilan zaključak da su stranke uspjele u parnici u približno jednakim dijelovima, što opravdava primjenu članka 154. stavak 4. ZPP-a.

Posljedično, žalbe stranaka valjalo je odbiti kao neosnovane te potvrditi pobijanu presudu pozivom na članak 368. stavak 1. ZPP-a.

Županijski sud u Rijeci, GŽ R-1803/2021-2 od 27.05.2022.

*Ivan Petrošević, dipl. iur.
Fakultet strojarstva i brodogradnje, Zagreb*